

РЕШЕНИЕ

№ 26059

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **4249** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. М., [дата на раждане], гражданин на П., срещу Решение № УПВР-23 от 25.03.2026г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с целта на закона. Твърди, че не е правилно оценено обстоятелството, че причините да напусна страната си на произход- П.. Акцентираща върху това, че остава неизяснена фактическата обстановка. Моли оспореното решение да бъде отменено, а преписката върната за ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответната страна – се представлява от юрк. П. и оспорва изцяло жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ВР- 681 от 09.03.2026г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" от А. М. от мъжки пол, [дата на раждане] в обл. Д., П., гражданин на П., етническа принадлежност - пенджабец, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните

данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ спрямо А. М. е образувано ускорено производство. В хода на административното производство жалбоподателят е получил информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ; подписал е декларация за съгласие за събиране на информация; получил е информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила; попълнена е Е. дактилоскопна карта; получил е указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България; попълнен е регистрационен лист; приложена е справка относно П..

На 09.03.2026г. с молителя е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени и обективирани в протокол. Жалбоподателят А. М., заявява, че е напуснал нелегално -П., около два месеца преди интервюто, като е минал през А., И., Турция и К.. Впоследствие на 24-25 февруари влиза нелегално на територията на България.

Мотивира молбата си за международна закрила с факта, че имал вражда за земеделски земи с друг клан в селото. Разказва, че неговото семейство е купило земя от тях, но те са отказали да им я дадат. Един човек е бил убит и другия клан са завели жалби срещу тях, да ги заплашват, че ще ги убият и заради това се е наложило да напусне страната. Добавя, че срещу него има заведена жалба заради убийството на този човек и е успял да напусне преди да бъдат предприети действия срещу него. Твърди, че той не е убивал никого. Споделя, че не е опитвал да се премести в друга провинция в П., защото там са нямали добро отношение към тях, имало взривове, атентати и нападения. До напускане на държавата си по произход той не заявява да е имал неприятности и да е преживял насилие. В заключение допълва, че никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не твърди да е бил политически ангажиран, не е имал лични проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност.

Постановено е оспореното Решение № УПВР-23 от 25.03.2026г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата за международна закрила като явно неоснователна. Органът е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г., а посочените от молителя причини имали личен и икономически характер, поради което не били свързани с предметния обхват на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Същевременно, молителят не сочел, че спрямо него са предприети никакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Направен е извод, че от бежанската история не се установява кандидатът да е преследван лично поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не били установени.

Органът не е намерил основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като А. М. не е бил принуден да напусне държавата си по произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на посегателства и не е претърпял насилие.

Обсъдени са разширенията, дадени в Решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС, във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, но е прието, че ситуацията в П. не може да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие спрямо цивилни лица, за което се е позовал на справка рег. № МД-02-54 от 17.02.2026г.

на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Органът е приел, че не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Изрично е посочено в решението, че спрямо него не са налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като не се позовавал на причини от хуманитарен характер.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 30.03.2026г. Жалбата е подадена директно в съда, на 30.03.2026г., в срока по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. чл. 70, ал. 1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл. 31, пар. 8 и чл. 32, пар. 2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, за които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в член 31, параграф 8, държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. Процедурната директива в нормата на чл. 31, пар. 2 въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл. 31, пар. 9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар. 8 следва да са разумни.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл. 70, ал. 1 ЗУБ съгласно приложена от ответника Заповед № РД-05-114 от 20.02.2025г. на председателя на ДАБ за определяне на Т. И. П. за интервюиращ орган. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването (чл. 8, ал. 2, изр. първо от ЗУБ). В конкретния случай А. М. не е обосновал твърденията си за осъществено спрямо него преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗУБ. Не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ или действия на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Не се констатира, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. Молителят не заявява да е преследван поради етническата си или религиозната си принадлежност както в страната по произход, така и в страните, през които е преминал или бил, поради което не може да се направи извод, че са налице основания за опасения от преследване.

Същият не бил и политически ангажиран. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, понеже твърденията за страх от отмъщение на личностна основа остават недоказани.

Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила.

Внимателният анализ на описания в протокола от интервюто разказ сочи на липса, на макар и косвени, неоспорими доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо А. М. като изброените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не се установява, че той е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана на изтезанията“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ). По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ на анализ подлежи бежанската история с оглед Решение от 17 февруари 2009г. на СЕС по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Посочено е изрично в оспорения акт, че към момента не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната по произход, както и, че за търсещият закрила съществува реална възможност сигурно и законно да пътува в района на постоянното си местоживееене. Оспореният акт е издаден с оглед установената от органа фактическа обстановка (чл. 142, ал. 1 от АПК). Не е оборена и материалната доказателствена сила на справка от 17.02.2026г., в която въпреки че са обсъдени нови факти по чл. 142, ал. 2 от АПК, те не променят изводите на органа, че конкретно за чужденеца като личност не е налице реална опасност по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в представената справка, която се изготвя от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните

райони и за бежанските потоци. В случая не се установява наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“. При това са неприложими и разрешенията, дадени в решението по дело С-285/12 на СЕС. Не подлежат на анализ и разпоредбите на чл. 9, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ поради липсата на каквито и да е било доводи на лицето за извършването спрямо него на тежки посегателства.

Видно от приложената справка с вх. № МД-02-54 от 17.02.2026г. Ислямска република П. се счита за сигурна страна на произход от правителствата на България и Гърция, съгласно Решение № 247 от 03.04.2024г. на Министерския съвет на Република България и Решение № 708368 от 25.11.2022г. на гръцкото Министерство на външните работи, миграция и убежище. Към началото на 2026г. П. се намира в сложен период на икономическо възстановяване съпътстван от сериозни предизвикателства пред сигурността. Политическият пейзаж продължава да бъде доминиран от напрежението между управляващата коалиция, предвождана от премиера Ш. Ш. и опозицията в лицето на партията „П. Т.-е-И.“. Икономиката показва признаци на макроикономическа стабилизация, но тя остава крехка и не се усеща осезаемо от населението. Правителството води агресивна кампания срещу онлайн критиката, наричайки я „дигитален тероризъм“.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила (хуманитарен статут) трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 от ДР на ЗУБ да има предоставена международна закрила, нито с оглед разпределената доказателствена тежест се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Не се сочи наличието на предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, а именно – по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. „Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват.

Към посоченото трябва да се добави, че съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер, както в случая се установява, че това е направено от жалбоподателя А. М.. Последният е мигрант, а не бежанец.

В конкретния случай с твърденията си молителят цели получаването на международна закрила по лични причини, а не – поради наличието на някоя от предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за

редовно действие на административен акт, което предпоставя отхвърляне на жалбата против него.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 63-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М., [дата на раждане] , гражданин на П., срещу Решение № УПВР-23 от 25.03.2026г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: